

ПЕТЪТКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Годишен абонаментъ 60 лв. За полсвинъ година 30 лв. За чунбина 80 лв. ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛЕВА	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерството на Народното просвѣщение отъ № 19263 отъ 16 юний 1933 год. РЕДАКТОРИ: КАЛИНА МАЛИНА и ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ул. Царица Йоанна 29 (Крътеев базаръ) Тел. 271 Пош. чекова сметка № 1328	Брой 14
---	---	---	------------

МОРЯШКИ СЪРДЦА

I.
Да, не съ празни джобове ски
изъ града тия моряци отъ
океанския параходъ „Албат-
росъ“. Не, пълни съ злато бѣха
денъ широкитъ имъ моряшки
джобове.

По петстотинъ марки на юнакъ!
Това, безъ да се счита полу-
плата отъ дирекцията заплата
за цѣли шестъ месеца!

Петстотинъ марки у всѣки!

Въ Атлантическия океанъ, при
бъговетъ на Ню-Фаундлендъ
„Албатросъ“ се натъкна на за-
грозенъ корабъ, на полупотъ-
пъ „чаенъ клиперъ“, напуснатъ
отъ буря отъ страхливъ еки-
пажъ. Но бурята прелетѣла, от-
несла се нѣкъде далече, къмъ
северния полюсъ. А напуснати-
тъ корабъ, едва подавайки се
надъ повърхността на морето,
же плуваше и плуваше по воля-
та на вълнитѣ. Слабо се клатѣ-
ше затъналиятъ клиперъ отъ ед-
на страна на друга. Мѣтаха се
около съ жаленъ викъ бѣло-
ри чайки. И мѣкнѣше се следъ
кораба, описвайки широки крѣ-
гове, хищната акула.

Навѣрно не единъ трупъ пре-
и нѣколко дена сж измили вѣл-
нитѣ отъ палубата. Угостила се,
палубата, попирувала!

Капитанътъ на „Албатросъ“
реши да опита да вземе на бук-
сиръ клипера. Та шегал ли е: са-
мо корпуса на кораба сгрува по
миллионъ марки . . . Да,
може би ще се удаде да се спа-
си нѣщо отъ товара. А машини-
тъ?

Шестъ души отъ моряцитѣ се
направиха на полупотъпналия ко-
рабъ. После друга вахта, трета,
моряцитѣ прекараха на клипе-
ра три, четири денонощия.

Почти на сигурна смъртъ оти-
каха моряцитѣ, които се съгла-
ваха да си прекаратъ времето
на палубата на „Джеферсонъ“.

Смъртта ги дебнѣше, смъртта
се усмихваше, забейки се
въ безобразната си уста.

Капитанътъ — старъ морски
офицеръ, познаващъ моряшката ду-
ша — не искаше да обиди нико-
го отъ моряцитѣ на „Албатросъ“.

Всѣки участвуваше и въ възмож-
ността да потъне заедно съ
клипера, и да спечели, ако се
удаватъ доведатъ кораба до при-
стигнание.

И ето, трудната работа сполу-
чи: „Албатросъ“, бавно вла-
чейки следъ себе си полузатъна-
лия чаенъ клиперъ, проплува
около колосалната статуя на Сво-
бодата, влѣзе въ огромното при-
станище на Ню-Йоркъ, хвърли
якоръ. И клиперътъ се задържа
въ собствени котви все тукъ, до
сѣга. Бѣха спасени едва ли не
миллионъ марки — прите-
жание на нѣкаква богата пара-
ходна компания.

И екипажътъ на „Албатросъ“
получи частта си за спасението
„Джеферсонъ“: по петсто-
тинъ марки на юнакъ.

Сега моряцитѣ, съ джобове на
пълнени съ злато, се върнаха въ

родината, въ старото моряшко
гнѣздо, въ родния Хамбургъ.

Да, тѣ гуляеха. Даже малко е
да се каже просто „гуляеха“. Гу-
ляятъ търговски синчета, гу-
ляятъ бръкналиятъ въ господар-
ската каса служащи. Моряцитѣ
безобразничеха.

Тѣ, полупияни, скитаха из гра-
да, закачайки минувачитѣ, руга-
еха се съ стражаритѣ, блѣскаха
мирнитѣ граждани.

Джонъ Холендеръ — той
пъкъ измисли развлечение: лѣгна
на релситѣ на трамвая.

— Нека опита . . . да стази
моряка! — викаше той. И се съ-
бра тѣпа. Едни се смѣха, други
негодуваха:

— Какво безобразие! Тия мо-
ряци сж полудѣли!

После пакъ се събраха въ нѣ-
каква кръчмичка.

— Ще пљона на този кучешки
животъ! — викаше, чукайки съ
косматия си юмрукъ Хенрихъ
Шнабсъ. — Ей Богу, ще пљона.
По дявола! Гладуващъ, мръз-
нешъ. Всѣки моментъ можешъ
да потънешъ. Имамъ почти хи-
ляда марки. Ще се ожения за
Марта и самъ ще отворя кръчма.

— Ще си намѣря мѣсто на
продавачъ! — повтаряше следъ
него Томъ Симонъ. — Ще си
купя черенъ костюмъ, бѣла вра-
товръзка . . . Лошо ли е! . . .
Трѣбва залогъ? На ви, дрѣжте!
Ето го!

II.

И ето, когато бѣбрѣха, въ
крѣчмата влѣзе облечена въ
парцали бледна млада жена съ
дете въ рѣка, и се спре около мо-
ряшката маса. Нищо не говорѣ-
ше само гледаше съ пълни отъ
мъка и страдание голѣми очи.

Сдържателя на кръчмата ис-
каше да я изгони.

— Просекиня? А въ участъка
искашъ ли? Вънъ отъ тука!

Но моряцитѣ се намѣсиха:

— Остави я! Иди си! Ако не,
то . . . Искашъ ли да си пийнешъ
съ насъ, гълъбче?

Но тя поклати отрицателно
глава.

— Какво искашъ?

— Търся си . . . мжжа! Мар-
тинъ го наричаха! — беззвучно
бѣбрѣше тя. — Мартинъ Бей-
леръ. Добъръ, хубавъ бѣше.

Обичаше ме. И детето . . . Ше
се върне отъ плаване — веднага
въ кѣщи. Играе съ детето. Въ
работата ми помага. Слаба съмъ!
Сърдя се азъ, взимамъ работата.
Нима моряшка работа е да се
пере? Той е такъвъ силенъ, та-
къвъ смѣлъ, такъвъ уменъ . . .

— А къде е сега? — попита
нѣкой отъ моряцитѣ младата же-
на.

Печалнитѣ очи се напълниха
съ сълзи. Трепнаха бледнитѣ
устни.

— Не знамъ, не знамъ! — съ-
убитъ, тѣженъ гласъ прошепна
тя. — Преди петъ месеца трѣб-
ваше да се върне. Отплува въ
Америка на „Бургундия“ . . .

Като че ли електрически токъ
мина по тѣлата на моряцитѣ. На
„Бургундия“? На тоя „Бургун-
дия“, отъ цѣлия екипажъ на кой-
то уцѣлѣха само юнчата и старе-
ца — готвачъ.

— Да, на „Бургундия“! Шести
месеца вече го чакамъ. Казватъ,
самата азъ четохъ въ вестницитѣ
— „Бургундия“ потънала. Каз-
ватъ, всички потънали. Но това
не може да бѣде! Не, не. Живъ
е моятъ Мартинъ! — твърдѣше
жената. — Не може да загине
Маринъ! Нали той знае, че ни-
когъ си нѣмаме ние съ Хансъ на
бѣлия свѣтъ? Само него, един-
ственъ него! Ето детето му.
Синъ на моряка!

И майката, съ майчинска свѣт-
ла гордостъ вдигна високо въ
въздуха детето. Засмѣ се мѣни-
чето, въртѣйки очички къмъ се-
дящитѣ около масата моряци.
Протѣгна рѣще къмъ червениятъ
бакенбарди на Джонъ Холен-
деръ.

— Ето, ходя . . . Заглеждамъ
всѣкъде, кждето се събиратъ мо-
ряци. Може би все нѣкой ще до-
несе новинка за моя Мартинъ?
Може би нѣкой го е видѣлъ,
чулъ за него? Ето, вие току-що
се върнахте отъ плаване. Може
би сте се срѣснали съ моя Мар-
тинъ? Може да ми е предалъ
чрезъ васъ поклонъ, поздравъ?
Не се сърдете! Ще си ида . . .
Знамъ, скучно ви е да ме слу-
шате. Азъ все плача, а на васъ
ви се иска да се повеселите . . .

И наведе очи. И треперѣха рѣ-
цетѣ ѝ. И се търкаляха по блед-
нитѣ ѝ страни сълзи.

III.

Стариятъ боцманъ Валтеръ
Груберъ удари съ юмрукъ по
масата.

— Хей, проклетъ да съмъ, де-
войко! Марта ли те наричатъ?

— Мене ли? — трепна жена-
та. — Не, Маргарита . . .

— Е да. Дяволски ми отслабва
памятъта. Маргарита Бейеръ.
Така, така . . . Отъ Алтонъ ли
е мжжъ ти?

— Не, отъ Грюнфелдъ . . .

— Дяволъ. Какъ можахъ да
забравя? На „Курония“ ли пла-
ваше по-рано?

— На „Касторъ“.

— Да, на „Касторъ“! Казвамъ,
дяволски ми е слаба памятьта . . .
Добре, че дойде тука! Че не
събъ сръщашъ въ последно вре-
ме мжжа ти, истина. Може нѣкой
другъ да го е сръщалъ. Азъ не
събъ. А знаешъ . . . длъженъ
бѣхъ на твоя юнакъ! Богъ да ме
убие, ако не бѣхъ длъженъ на
мжжа ти двайсетъ . . . какъвъ
дяволъ! . . . цѣли тридесетъ
марки! Тридесетъ и петъ! Ей
Богу! Мислишъ, че искамъ да те
излъжа? Ето, нека пука на това
мѣсто! Ой, струва ми се петде-
сетъ! Тѣй и бѣше: петдесетъ!
Спомнихъ си: вземи, момиче! Ка-
то се върне мжжътъ ти, кажи
боцманъ Валтеръ Груберъ все
пакъ си върна дълга! Още напо-
леонъ за момчето — нека расте
морякъ! . . .

И старецътъ протѣгна на мла-
дада жена нѣколко монети, бѣб-
рейки:

— Какъвъ скотъ е човѣкътъ
прости ме Боже! „Ще попаднешъ
Валтеръ, казва ми твоя, въ Хам-
бургъ, дай на женичката ми мо-
итѣ петдесетъ марки!“ Вземи!
Чуждото не ми трѣбва!

Отъ другия край на масата се
отзова Холендеръ.

— Той бѣше джентлементъ,
твоятъ мжжъ, мисисъ какъ бѣше
тамъ . . . Азъ . . . му дължа
четиридесетъ марки. А не ги ис-
каше . . . Сега имамъ пари!

Мазолеститѣ рѣце се протѣг-
наха къмъ Маргарита, която раз-
сѣяно гледаше моряцитѣ.

— И азъ взехъ отъ мжжа ти!
— раздаде се пакъ нѣкакъвъ дре-
згавъ гласъ.

— И азъ . . .

— Азъ сжщо. Ето . . .

Треперящитѣ рѣце на жената

съ трудъ удържаха купъ сребро,
злато, смачкани банкноти. Нѣкой
взе всичкитѣ пари, сложи ги въ
моряшката си шапка и трѣгна
около масата.

— Хей вие, дяволи! Забравих-
те си старитѣ дългове, що ли!
Плащайте!

И въ шапката се сипѣха, си-
пѣха пари. Нѣкой другъ ги съб-
ра въ коприненото си шалче,
отъ здраво по здраво ги завърза.

— Дръжъ! Кжсно е, нѣкой ще
те ограби! А сега иди си, гълъб-
че!

Като на снѣгъ излѣзе на улицата
младата жена.

И когато вратата се затвори
задъ нея, Холендеръ попита Вал-
теръ:

— Мистеръ Груберъ! Наистина
ли познавахте мжжа на тая ми-
стрисъ и му дължехте?

— Дуракъ! — отговори ста-
рецътъ. — Разбира се излъгахъ
момичето. Повече нищо! Ловко я
излъгахъ, а?

Нѣкой извика:

— Ей, келнеръ. Останаха ми
два наполеона. Дай вино! Мом-
чета, защо замълчахте? Да вик-
немъ пѣсень. Наша, морска.

— Утре, — пробѣбра Хенрихъ
Шнабсъ, — утре ще ида и ще се
запиша пакъ за половинъ година
на „Албатросъ“ . . .

— Всички тамъ ще бждемъ!
— се отзова Симонъ.

— По тихо вие, дяволи! Пѣй!
И гръмна хоръ отъ груби гла-
сове.

М. Первухинъ

ПОЩА

Обръщаме внимание на до-
писницитѣ ни да пишатъ за всѣ-
ки отдѣленъ въпросъ на отдѣ-
ленъ листъ, и то само на едната
страница на листа. Дописки,
които не сж написани така, нѣма
да се разглеждатъ отъ редак-
тора!